

сукупність суспільних відносин. Прихильники цієї концепції вважали, що ніяких особливих біолого-генетичних задатків індивідуум не має; соціальна не тільки особистість, але і вся біолого-фізіологічна структура людини. Друга – тлумачила сутність людини переважно з позицій біології, розглядаючи індивідуума як істоту фізичну, тілесну, збурену потягами і несвідомими імпульсами [3]. Істина, напевне, десь посередині.

Отже, проблема походження людини була і є однією з основних проблем філософії. Одним із найважливіших напрямків її вирішення залишається теорія еволюції, в якій формуються доказові концепції через наукове осягнення співвідношень природного і соціального в історичному та індивідуальному розвитку людини. Тож, охоче долучаємось до твердження: «Спілкування на гуманітарній основі стає незаперечною загальнолюдською, груповою та індивідуальною цінністю водночас, а також предметом віри у здатність Усіма разом і Кожним зокрема Тут і Зараз вирішити нагальні життєві проблеми. Спільність позицій, інтересів, майнового, духовного стану тощо формує впевненість не стільки у самоцінність «себе, улюбленого», як силу сумісництва, колективної дії, значущість іншої людини» [4, с. 16]. Таким чином, найважливіше завдання філософської та медичної антропології – зберегти в людині людське, наскільки б проблемним це не здавалось у сучасному багатовимірному і динамічному світі.

Список використаних джерел

1. Хамитов Н. Философия: бытие, человек, мир. Издание 2-е, исправленное и дополненное. Киев : КНТ, 2015. 277 с.
2. Філософська антропологія: передумови виникнення, сутність, проблематика. Соціокультурні та філософські передумови «антропологічного повороту» у європейській філософії ХХ ст. *Методична розробка лекції № 1*. URL: https://nmapo.edu.ua/images/FakPidVik/KafFilos/05_01_17-1.pdf (дата звернення 09.03.2021).
3. Осмысление сущности человека как объекта философского и биосоциального знания в контексте интегративной антропологии. *Современные проблемы науки и образования. Электронный научный журнал*. URL: <https://www.science-education.ru/ru/article/view?id=15415> (дата звернення 07.03.2021).
3. Киселиця С. В. Гуманізм як вистраждана мудрість поколінь. *Virtus: Scientific Journal* / Editor-in-Chief M.A. Zhurba. October #3, 2015, published in 2014 (145 p.) С. 14-17. URL: <http://ir.stu.cn.ua/handle/123456789/10997> (дата звернення 12.03.2021).

Скрицький Д. П., здобувач вищої освіти
ступеня доктор філософії 2 року навчання
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доц.
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ УСПІШНОСТІ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Еволюція зовнішньоекономічної діяльності України та її державно-управлінської складової є багатовимірним та багатофакторним сучасним явищем, що відображає феномен глобалізаційних та євроінтеграційних процесів. Україна, як і всі держави, намагається встановити взаємовигідне економічне співробітництво на регіональному та світовому рівнях, докладаючи серйозних зусиль щодо узгодження всього комплексу дво- та багатосторонніх відносин. Важливим компонентом цих відносин є зближення національних

економічних, політичних, правових, соціальних, управлінських та інших систем з аналогічними системами зарубіжних країн та міжнародних організацій, враховуючи накопичений досвід та генезис теорії регулювання ЗЕД у теорії економічної думки (рис.1).

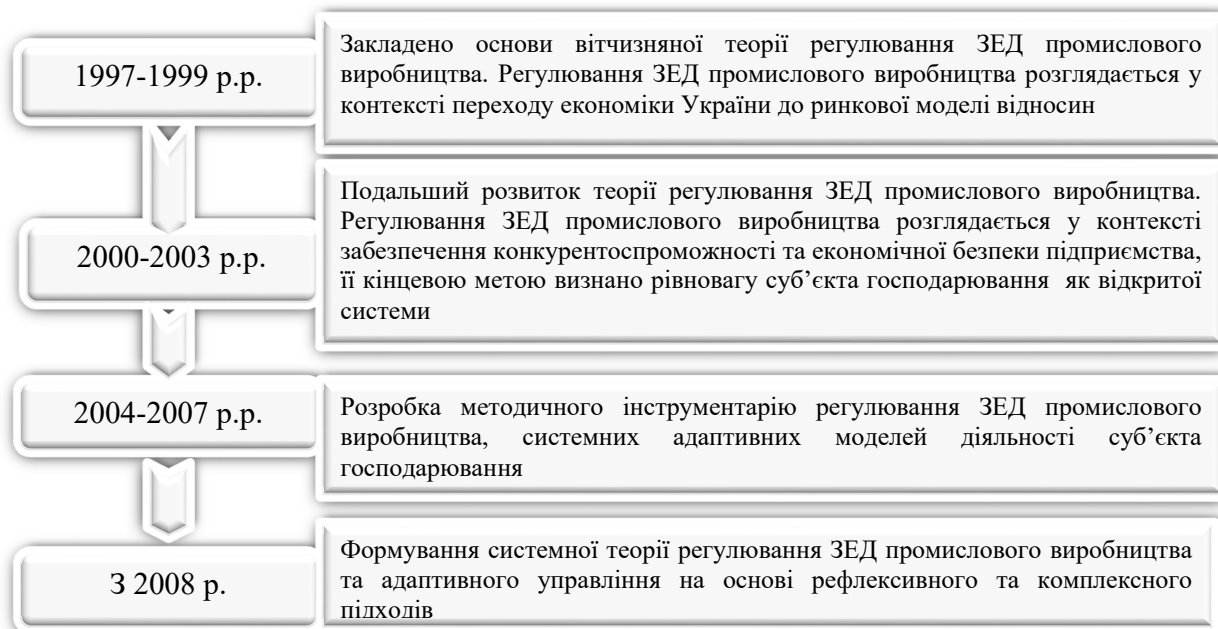

Рис. 1 – Генезис теорії регулювання ЗЕД в історії економічної думки [1]

Нині проголошений урядом України євроінтеграційний курс потребує реформування, модернізації й підвищення ефективності розвитку і конкурентоспроможності податкової системи. Із вибором євроінтеграційного вектора економічного розвитку актуалізувалася необхідність дослідження проблеми удосконалення податкової системи України в контексті умов підписаної Угоди про асоціацію з Європейським Союзом (ЄС) [2].

Відтак, виникає нагальна потреба в ретельному аналізі основ державної зовнішньоекономічної політики (ЗЕД). Система регулювання ЗЕД являє собою сукупність взаємопов'язаних принципів, норм, правил і процедур впливу на формування відповідної ефективної сфери діяльності за допомогою політичних, економічних, фінансових, правових та адміністративних інструментів.

Основні принципи державного регулювання ЗЕД:

1) доступності, стабільності й визначеності (для збалансування інтересів як держави, так і суб'єктів господарювання);

2) стимулювання зовнішньої підприємницької діяльності та інвестиційної активності (для розвитку пріоритетних галузей реального сектора економіки та забезпечення конкурентоспроможності держави на світовому рівні);

3) резиденства та територіальності (для капіталоекспортуючих або капіталоімпортуючих країн при уникненні подвійного оподаткування у разі укладання міжнародних угод);

4) країни походження товару та країни призначення (для заохочення національного виробника до експорту власних товарів або стимулювання імпорту у країну продукції іноземного виробника).

Основні інструменти державного регулювання ЗЕД: за видами – ПДВ, акциз, мито; елементами податків – податкова ставка, податкова пільга.

Основні методи державного регулювання ЗЕД: економічні тарифні; економічні нетарифні; адміністративні нетарифні [3].

Українські науковці мають певні здобутки в дослідженні теоретичних і практичних аспектів оподаткування. У роботах О. Д. Василика, В. П. Вишневського, А. І. Даниленка, І.О. Луніної, В. І. Міщенко, С. В. Науменкової, Ц. Г. Огня, А. М. Соколовської, В.М.Суторміної, В. М. Федосова, Л. М. Шаблистої, С. І. Юрія та інших значна увага приділяється обґрунтуванню ролі і місця податків в економічній системі, дослідженню інституціональних чинників, які впливають на еволюцію податкових механізмів, напрямів реформування податкової системи.

Враховуючи, що податки є найважливішим джерелом радикальних змін, безпосередньою і надзвичайно впливовою складовою щодо всіх господарсько-економічних процесів, що виконує основну роль у формуванні державного бюджету, вважаємо за необхідне обстоювати наступні принципи формування податкової політики у царині ЗЕД:

❖ доступності, стабільності й визначеності (для збалансування інтересів як держави, так і суб'єктів господарювання);

❖ стимулювання зовнішньої підприємницької діяльності та інвестиційної активності (для розвитку пріоритетних галузей реального сектора економіки та забезпечення конкурентоспроможності держави на світовому рівні);

❖ резиденства та територіальності (для капіталоекспортуючих або капіталоімпортуючих країн при уникненні подвійного оподаткування у разі укладання міжнародних угод);

❖ країни походження товару та країни призначення (для заохочення національного виробника до експорту власних товарів або стимулювання імпорту у країну продукції іноземного виробника).

Список використаних джерел

1. Управління зовнішньоекономічною діяльністю підприємства : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Ю. В. Орловська, Г. В. Дугінець, П. А. Фісуненко, О. А. Варламова / ред. д-ра екон. наук, проф. Ю. В. Орловської ; ДВНЗ «Придніпр. держ. акад. буд-ва та архіт.». Дніпропетровськ : АРТ-ПРЕС, 2010. 302 с.

2. Переформатування європейської інтеграції: можливості і ризики для асоціації Україна – ЄС / В. Сіденко (керівник проекту) та ін. Київ : Заповіт, 2018. 214 с.

3. Акименко О.Ю. Теоретико-методологічні аспекти регулювання зовнішньоекономічної діяльності промислових підприємств в умовах європейської інтеграції / О.Ю. Акименко // Детермінанти соціально-економічного розвитку України в умовах трансформаційних зрушень : колективна монографія. Чернігів : ЧНТУ, 2018. 67-76 с. URL: <http://ir.stu.cn.ua/bitstream/handle/123456789/19795> (дата звернення 21.10.2020).